

Arrest

nr. 62 586 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in hoofde van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in hoofde van tweede verzoekster onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 september 2005 verklaren verzoeker en verzoekster, beiden van Russische nationaliteit, zich vluchteling.

Op 8 december 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekers de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 20 december 2005 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigert verzoekster de hoedanigheid van vluchteling en kent haar geen subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 6 december 2006.

Op 20 december 2005 stelt ook verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigert verzoeker de hoedanigheid van vluchteling en kent hem geen subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 8 december 2006.

Op 16 januari 2007 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 175 918 van 19 oktober 2007.

Op 16 januari 2007 stelt ook verzoekster tegen de beslissing genomen in haren hoofde beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 175 919 van 19 oktober 2007.

Op 17 januari 2007 dient verzoeker, samen met verzoekster, en deze laatste tevens in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar twee minderjarige kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 25 januari 2007 wordt aan verzoekers bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 10 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van verzoekers zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 19 november 2008 dient verzoeker, samen met verzoekster, een tweede asielaanvraag in.

Op 23 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 28 januari 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel in hoofde van verzoeker als in hoofde van verzoekster de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 13 februari 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 28 904 van 19 juni 2009.

Op 16 februari 2009 stelt ook verzoekster beroep in tegen de beslissing genomen in haren hoofde bij de Raad. De Raad weigert verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 28 905 van 19 juni 2009.

Op 17 februari 2009 dienen verzoeker en verzoekster samen een gezamenlijke aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 7 december 2009 leggen verzoeker en verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 11 december 2009 is verzoekster bevallen van een derde kind.

Op 1 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 17 februari 2009 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 oktober 2010 dient verzoeker, samen met verzoekster, en deze laatste tevens in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar drie minderjarige kinderen, een tweede gezamenlijke aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 8 oktober 2010 dient verzoekster in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar drie minderjarige kinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 13 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 14 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster tevens de beslissing waarbij deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De partners T.M. (...), zijnde verzoeker, en Z.T. (...), zijnde verzoekster, vragen in twee verschillende beroepen de nietigverklaring van de onderscheiden beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 waarbij hun gezamenlijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet respectievelijk ontvankelijk doch ongegrond, en onontvankelijk wordt verklaard. In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te beoordelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Zowel verzoeker als verzoekster voeren in een eerste middel onder meer de schending van de motiveringsplicht aan en werpen onder meer op dat er geen wettelijke grondslag voorhanden is om twee afzonderlijke beslissingen te nemen waar slechts één enkele aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend, te meer daar *“de ene beslissing een ‘ongegegrondheidsbeslissing’ is en de andere beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing”*. Bovendien, zo stellen zij, wordt in de bestreden beslissing geen enkele uitleg verschaft omtrent het nemen van twee verschillende beslissingen. Verzoekers voeren bijgevolg een schending van de formele motiveringsverplichting aan.

3.2. De verwerende partij repliceert in beide zaken, onder verwijzing naar de respectievelijke motieven, dat het feit dat de beslissingen op verschillende wijzen werden gemotiveerd geen afbreuk doet aan de geldigheid ervan en dus niet is aangetoond in welke mate de motiveringsplicht werd geschonden, nu men is uitgegaan van alle door verzoekers aangehaalde elementen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan

worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz... (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.5. Om te beoordelen of de motivering van de onderscheiden bestreden beslissingen afdoende is in het licht van de aanvraag die door de verzoekende partijen werd ingediend, is het noodzakelijk dat deze

aanvraag wordt onderzocht zowel voor wat betreft de elementen die verzoeker heeft aangehaald als voor wat deze betreft waarop verzoekster zich heeft gesteund. Deze aanvraag luidt, voor wat betreft de aangevoerde buitengewone omstandigheden, als volgt:

“1. Ontvankelijkheid van de aanvraag

1.1. identiteitsdocumenten

De heer T. M.(...) legt zijn Russisch paspoort neer teneinde zijn identiteit aan te tonen (stuk 1).

Mevrouw Z. T.(...) legt eveneens haar Russisch paspoort neer teneinde haar identiteit te bewijzen (stuk 2).

De originele documenten zijn in het bezit van verzoekers en kunnen op Uw aanvraag worden voorgelegd.

1.2. buitengewone omstandigheden

Hieronder vindt U de redenen waarom verzoekers niet naar hun land van herkomst of Tsjetsjenië kunnen terugkeren om daar de machtiging bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet via de Belgische diplomatieke of consulaire post aan te vragen.

1.2.1. asielprocedure

Verzoekers zijn afkomstig uit Tsjetsjenië. Verzoekers zijn gevlucht uit hun thuisland omwille van persoonlijke redenen.

Verzoekers hebben op 21 september 2005 asiel aangevraagd bij de Belgische overheid.

Hun asielaanvragen werden negatief afgesloten sinds 23 juni 2009.

Verzoekers volharden echter in hun asielrelaas.

Bijgevolg kunnen verzoekers niet terug naar zijn thuisland om aldaar hun aanvraag in te dienen.

1.2.2. Langdurig verblijf en regularisatiecampagne 2009

Verzoekers verblijven reeds sedert september 2005 in België. Dit is reeds meer dan 5 jaar.

In het kader van de regularisatiecampagne 2009 naar aanleiding van de instructies van juli 2009 hadden verzoekers hun nog hangende regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis geactualiseerd.

Echter is er door een misverstand 'of vergetelheid van de toenmalige raadsman geen kopie van het paspoort toegevoegd bij de actualisatie en/of de aanvraag.

Dit in tegenstelling tot de medische regularisatieaanvraag van de heer T. M. (...) waarbij wel een kopie van het paspoort werd gevoegd. Dit heeft dan ook tot de ontvankelijkheid van die aanvraag geleid op 13 mei 2009.

Om deze redenen vragen verzoekers dan ook vriendelijk of huidige aanvraag kan herbekenen worden nu de nodige documenten worden gevoegd.

Het is niet dat verzoekers deze niet wensten voor te leggen (anders zou dit ook niet gebeurd zijn bij de medische regularisatie) maar blijkbaar heeft een fout plaatsgevonden.

Verzoekers zouden dan ook voldoen aan de voorwaarden van het punt 2.8. A van de instructies van juli 2009.

Gelet op het langdurige verblijf in België, hebben verzoekers ook geen gehechte banden meer met hun thuisland en is België veeleer hun thuisland dan hun land van herkomst (Rusland).

Het doen terugkeren van verzoekers naar Rusland om aldaar hun aanvraag in te dienen zou een schending zijn van artikel 8 E.V.R.M. en zou voor de kinderen een onderbreking van hun school tot gevolg hebben (artikel 24 Belgische Grondwet, artikel 11-74 van de Europese Grondwet).

Voor de kinderen zou dit een aantasting zijn van hun recht op onderwijs. Ofwel zijn deze geboren in België of verblijven de meerderheid van hun leven alhier.

1.2.3. gebrek aan financiële middelen

Ook beschikken verzoekers niet over de nodige financiële middelen om zich naar hun thuisbasis te verplaatsen.

Gezien hun persoonlijke problemen, is het voor verzoekers moeilijk terug te vallen op hun familie, kennissen of vrienden aldaar. Verzoekers zouden dus in een hotel moeten verblijven tijdens de procedure van hun aanvraag. Dit is een onbetaalbare uitgave voor verzoekers.

1.2.4. contact tussen verzoekers en hun raadvrouw

Het voortzetten van deze procedure zou onwerkbaar worden indien verzoekers moeten terugkeren naar hun thuisland. Gezien de afstand zou het contact tussen hun raadvrouw en verzoekers zeer moeilijk, quasi onmogelijk zijn.

Verzoekers zijn overigens nog nooit in aanraking gekomen met de ordediensten en vormen geen enkel gevaar voor de openbare orde/veiligheid.

De heer T. M.(...) en mevrouw Z. T.(...) hopen dan ook dat U begrip heeft voor de omstandigheden en dat U inziet dat het voor verzoekers uiterst moeilijk is om naar hun thuisland te gaan om daar hun aanvraag in te dienen.”

Inzake de gegrondheid van hun aanvraag voeren verzoekers het volgende aan:

"2. Ten gronde;

redenen waarom verzoeker meer dan drie maanden (lang verblijf) in België wenst te blijven.

2.1. persoonlijke problemen in Tsjetsjenië

Zoals hierboven reeds aangehaald volharden verzoekers in hun asielrelaas. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Tsjetsjenië bloot gesteld te worden aan mensenrechtenschendingen en vrezen voor hun leven. Het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst zou een schending vormen van artikel 3 E.V.R.M..

2.2. ongunstige situatie in Tsjetsjenië

Er heerst op heden nog altijd een algemene onveiligheidsituatie in Tsjetsjenië. De situatie is er ernstig en precair, ook de situatie van de Tsjetsjeense burgers is in het algemeen ernstig.

Human Rights Watch haalt de steeds verder durende schendingen van de mensenrechten in Tsjetsjenië aan.

"The Islamist insurgency in the North Caucasus republics of Chechnya, Dagestan and Ingushetia appeared to intensify in 2009. Casualties among civilians and law enforcement and security forces increased. Counterterrorism operations continue to involve grave human rights violations such as torture, enforced disappearances, and extrajudicial executions. Impunity for these abuses is rampant. ...

Insurgent attacks on public officials, security and law-enforcement personnel, and civilians in Ingushetia have been on the rise since 2007, with a marked increase of violence in summer 2009.

The Ingush leadership stands out for making at least a rhetorical acknowledgment of human rights obligations. ...

Despite this rhetorical commitment, local organizations continue to report that government forces commit extrajudicial executions, unlawful, abduction-style detentions, and torture and cruel or degrading treatment during the course of counterinsurgency operations."

(stuk xxx, verzoekers zetten vet)

Indien verzoekers het Belgische grondgebied dienen te verlaten met het oog op een terugkeer naar hun land van herkomst, lopen de heer T. M. (...) en mevrouw Z. T. (...) en hun minderjarige kinderen bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst zou een schending vormen van artikel 3 E.V.R.M.

"Zelfs bij een fundamentele politieke verandering moet de bevoegde overheid nog altijd de individuele risico's onderzoeken voor de asielzoeker n.a.v. deze nieuwe situatie "

(R.v.St. nr. 87.650, 26 mei 2000, APM 2000, 110; R.v.St. nr. 87.569, 25 mei 2000, APM 2000, 109; R.v.St. nr. 78.907, 23 februari 1999, APM 1999, 33).

2.3. integratie

Verzoekers hebben sinds hun aankomst in België op een uitzonderlijke wijze inspanning geleverd om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij. Zij doen alle mogelijke inspanningen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken.

De heer T. M. (...) legt het bewijs voor dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd (stuk 6).

De twee oudste kinderen van mevrouw Z. T.(...), L. T.(...) en M. T.(...), gaan reeds sinds december 2008 naar school.

Attest van regelmatige lesbijwoning voor het schooljaar 2008-2009 van L. T.(...) (stuk 7);

Attest van regelmatige lesbijwoning voor het schooljaar 2008-2009 van M. T.(...) (stuk 8);

Schoolbewijs voor het schooljaar 2009-2010 van L. T.(...) (stuk 9);

Schoolbewijs voor het schooljaar 2009-2010 van M. T. (...) (stuk 10).

Mevrouw N. L.(...), directeur van de basisschool Wortegem, waar L. T.(...) en M. T.(...) school lopen sinds mei 2009, verklaart het volgende:

"... Ze zijn elke dag aanwezig op school. ... De kinderen doen goed hun best op school. M.(...) zit nu in het eerste leerjaar en L.(...) in het tweede leerjaar. L.(...) presteert goed voor wiskunde en taal. Zij praat goed Nederlands en beheerst de woordenschat. M. (...) heeft nog wat meer moeite met de Nederlandse begrippen. ... L. (...) en M. (...) zijn goed geïntegreerd op onze school. Er is een goede verstandhouding tussen L. (...)/M. (...) en hun klasgenootjes. Voor ons maken L.(...) en M.(...) deel uit van onze school." (stuk 11)

De jongste dochter, A. T.(...), gaat nog niet naar school. Zij is hier in België geboren en wordt op 11 december 2010 één jaar (stuk 12). Het feit dat A. T.(...) in België werd geboren, scheidt op zich een heel sterke band met de Belgische samenleving.

Hiervoor verwijzen verzoekers ook naar het recht op onderwijs voor hun kinderen zoals uiteengezet hierboven en de aldaar aangehaalde wetsartikelen. Gelet op hun langdurig verblijf alhier hebben zij het recht om het gestarte onderwijs verder te zetten. Voor hun goede ontwikkeling en ontplooiing is de aanwezigheid van hun ouders een noodzaak.

Ook mevrouw S. L.(...), maatschappelijk werkster bij het O.C.M.W. Wortegem-Petegem getuigt over hun integratie en hun inspanningen:

"... T.(...) en Z.(...) zijn aangename mensen, die in de gegeven omstandigheden hun best doen om te zorgen voor hun gezin. ...Het contact met het gezin is altijd zeer goed geweest. T. (...) begrijpt het Nederlands slechts in beperkte mate, maar zijn vrouw Z. (...) praat vlot Nederlands. Het gezin is steeds zeer dankbaar voor het werk en de inspanningen die voor hen geleverd werd. ... " (stuk 13)

2.4. langdurig ononderbroken verblijf in België

Verzoekers verblijven reeds sinds september 2005 ononderbroken in België. De kinderen L. T.(...) en M. T.(...) gaan hier reeds geruime tijd naar school, spreken de Nederlandse taal, beschouwen België als hun thuisland. De jongste dochter, A. T.(...) werd hier geboren.

Het weigeren van verblijfsrecht aan verzoekers zou tevens niet in het belang zijn van de kinderen.

De kinderen zijn hier opgegroeid (of geboren), ze hebben slechts vage herinneringen aan Tsjetsjenië. Kinderen verdienen een stabiele omgeving om zichzelf te ontplooien en op te groeien.

België, hun thuisland gelet het langdurige verblijf, kan dergelijke levensomgeving bieden.

2.5. tewerkstelling

Gezien het verloop van de verblijfsprocedures, hebben verzoekers nooit de kans gekregen van de Belgische overheid om op een legale manier te werken op Belgisch grondgebied.

Langs deze weg wensen de heer T. M.(...) en mevrouw Z. T.(...) uitdrukkelijk hun wil om te werken kenbaar te maken aan de Belgische overheid.

Gezien de tekorten vandaag de dag op de arbeidsmarkt in België en het dramatische gevolg dit zal hebben in de toekomst voor de sociale zekerheid, is het op heden aangewezen om de regularisatieaanvragen van mensen die hier reeds geruime tijd op ons grondgebied verblijven en werkwillig zijn, in overweging te nemen.

Verzoekers verzoeken rekening te houden met hun werkwilligheid."

3.6. In hoofde van verzoeker wordt een beslissing genomen tot ongegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, hetgeen erop wijst dat verwerende partij geen redenen ziet om hem te machtigen tot een verblijf van langer dan drie maanden, met de volgende motivering :

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.10.2010 werd ingediend door:

M., T.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

+ kinderen

T., L. (...)*geboren op (...)*

T., M. (...)*geboren op (...)*

T., A.(...) *geboren op (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De advocaat van betrokkene haalt aan dat verzoeker geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Deze instructie impliceert duidelijk dat de criteria met betrekking tot integratie en verblijf slechts mochten aangevoerd worden vanaf 15.09.2009 tot 15.12.2009.

Het feit dat verzoeker sedert september 2005 in België verblijft; hij sinds zijn aankomst in België op een uitzonderlijke wijze inspanningen heeft geleverd om zich ten volle te integreren in de Belgische

maatschappij; hij alle mogelijke inspanningen doet om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken; hij zijn wil om te werken kenbaar wil maken aan de Belgische overheid; hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en een getuigenis dd. 04.10.2010 van Mevrouw S. L.(...) voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene haalt aan dat zijn kinderen hier sinds december 2008 naar school gaan en de Nederlands taal spreken en België als hun thuisland beschouwen, wat wordt gestaafd met diverse stukken en dat zijn jongste dochter hier geboren is. Hierbij verwijst hij eveneens naar artikel 24 Belgische grondwet, artikel II.-74 van de Europese grondwet. Eveneens haalt hij aan dat hij in zijn land van herkomst zal bloot gesteld worden aan mensenrechtenschendingen en dat hij vreest voor zijn leven en dat hij omwille van humanitaire, veiligheidsredenen en persoonlijke redenen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Tot slot verwijst hij naar de algemene situatie in Tsjetsjenië en naar de Human Rights Watch en de wetgeving van de Raad van State en haalt hij artikel 3 van het EVRM aan.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene onder AI van de 9ter staat. Bijgevolg hoeft betrokkene niet terug te keren en kan hij de procedure 9ter afwachten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 21.09.2005, werd afgesloten op 08.12.2006 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Vaste Commissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 20.12.2006. Zijn tweede asielprocedure, ingediend op 19.11.2008, werd afgesloten op 23.06.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en drie maanden bij de eerste procedure en meer dan zeven maanden bij de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

3.7. In de tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf daarentegen onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard, en dit op grond van de volgende redengeving :

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.10.2010 werd ingediend door:

T., Z.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor dé verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat verzoekster geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Zodoende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en indieningstermijnen gehandhaafd.

Deze instructie impliceert duidelijk dat de criteria met betrekking tot integratie en verblijf slechts mochten aangevoerd worden vanaf 15.09.2009 tot 15.12.2009.

Het feit dat verzoekster reeds sedert september 2005 en bijgevolg meer dan 5 jaar in België verblijft; ze sinds haar aankomst in België op een uitzonderlijke wijze inspanningen heeft geleverd om zich ten

volle te integreren in de Belgische maatschappij; ze alle mogelijke inspanningen doet om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken; ze haar wil om te werken kenbaar wil maken aan de Belgische overheid en ze een getuigenis dd. 04.10.2010 van Mevrouw S. L.(...) voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag, ingediend op 21.09.2005, werd afgesloten op 06.12.2006 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend op 20.12.2006. Haar tweede asielprocedure, ingediend op 19.11.2008, werd afgesloten op 23.06.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en drie maanden bij de eerste procedure en meer dan

zeven maanden bij de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd

worden.

Het feit dat er een zeker behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van

State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat zij in haar land van herkomst zal bloot gesteld worden aan mensenrechtenschendingen en dat ze vreest voor haar leven en dat zij omwille van humanitaire, veiligheidsredenen en persoonlijke redenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene hierdoor niet terug kan, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat zij geen hechte banden meer heeft met haar thuisland en dat België veeleer haar thuisland is dan haar land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië en naar de Human Rights Watch en de wetgeving van de Raad van State, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit gaat over de algemene toestand in Tsjetsjenië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

De advocaat van verzoekster haalt aan dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen beschikt om zich naar haar thuisbasis te verplaatsen. Het staat betrokkene echter vrij hiertoe een beroep te

doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de afstand tussen betrokkene en haar advocaat betreft: zij toont niet aan dat zij geen gebruik kan maken van de moderne communicatietechnieken (e-mail, fax, briefwisseling) om het contact in stand te houden.

Wat betreft het aangehaalde element dat verzoekster nog nooit in aanraking kwam met de ordediensten en geen gevaar voor de openbare orde en veiligheid vormt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

3.8. Niettegenstaande verzoekers geen bepaling aanwijzen die de verwerende partij ertoe zou verplichten om een gezamenlijke aanvraag af te doen met één beslissing, stelt de Raad vast dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, aan een nauwgezet en individueel onderzoek onderworpen moet worden.

Uit de hierboven geciteerde bewoordingen van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers blijkt duidelijk dat zij samen éénzelfde, identieke aanvraag hebben ingediend en zij geen eigen, afzonderlijke of van elkaars persoon onafhankelijke gegevens die, met andere woorden, enkel betrekking hebben op hun eigen onderscheiden persoon en/of hun eigen concrete persoonlijke situatie, als buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen, noch dergelijke redenen hebben aangegeven om hen te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Dit gegeven laat de verwerende partij de keuze om ofwel in hoofde van de beide aanvragers een gelijkaardige beslissing te nemen, ofwel op een duidelijke en afdoende manier te motiveren om welke redenen de identieke aanvraag op een onderscheiden wijze wordt beoordeeld. Immers, het gegeven dat de beide beslissingen op zich desgevallend gemotiveerd zouden zijn op een wijze die niet noodzakelijk indruist tegen de formele motiveringsverplichting, zoals de verwerende partij stelt, staat er niet aan in de weg dat thans geen afdoende verantwoording voorligt voor de reden waarom de door verzoekers ingeroepen elementen ter ondersteuning van hun aanvraag aanleiding geeft tot beslissingen die fundamenteel verschillend zijn, zelfs in de mate dat ze de beide aanvragers in een verschillend stadium van het onderzoek, zoals hierboven geschetst, situeert. Overigens moet er nog op gewezen worden dat de elementen die de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen geen plaats meer hebben in de beslissing waarin in hoofde van verzoeker wordt overgegaan tot het ongegrond bevinden van de aanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid lijkt in onderhavige eerste bestreden beslissing het onderscheid tussen een onderzoek naar de ontvankelijkheid en een onderzoek naar de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet te hebben gemaakt (RvS 8 januari 2008, nr. 178.351).

Tenslotte merkt de Raad op dat uit de onderscheiden bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij niet is ingegaan op alle door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf gezamenlijk aangehaalde elementen en voor elk element gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet volstaan om de aanvraag in België in te dienen of om het verblijf toe te staan, hetzij in de ontvankelijkheidsfase, hetzij in de fase van het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierbij kan worden gewezen op het door verzoekers gezamenlijk aangevoerde element van de schoolgaande kinderen, hetwelk in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt vermeld, doch niet in de tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster. Wanneer de verwerende partij de keuze maakt om eenzelfde aanvraag in verschillende beslissingen en op een onderscheiden manier te behandelen, impliceert dit dat zij alle elementen in hoofde van beide aanvragers moet gaan beoordelen. Het schoollopen van de kinderen werd onder meer ingeroepen in de aanvraag in het kader van de buitengewone omstandigheden, zodat ook in hoofde van verzoekster dit gegeven moet worden onderzocht. Dit klemt des te meer daar de eerste bestreden beslissing in hoofde

van verzoeker enerzijds tevens wordt geacht te zijn genomen ten aanzien van de kinderen, doch de stukken van het administratief dossier anderzijds enkel uitsluitend geven over het feit dat verzoekster de moeder van de kinderen is.

3.9. Bovenstaande vastgestelde anomalieën illustreren het feit dat verwerende partij niet heeft gemotiveerd om welke reden zij bij het nemen van de onderscheiden bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers is uitgegaan van een verschillende beoordeling en een verschillend onderzoek heeft geleverd. Alleszins wordt niet gemotiveerd waarom de identieke gegevens ingeroepen in de gezamenlijke aanvraag om machtiging tot verblijf, verschillend werden beoordeeld binnen het kader van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dat zij bij het nemen van de beslissingen alle gegevens door verzoekers gezamenlijk ingeroepen op gelijke basis in ogeschouw of in overweging heeft genomen, of heeft onderzocht. Dienvolgens volgt de Raad verzoekers waar zij erop duiden dat geen enkele uitleg wordt verschaft omtrent het nemen van twee verschillende beslissingen en kan worden aangenomen dat de motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.10. Het middel, aangevoerd in beide verzoekschriften, is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, respectievelijk onontvankelijk wordt verklaard, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS